

dimarts 10 de Mars del 1832

A Girone.

Miú estimat amic: Venia
de passar una tarda deliciosa al
costat d'en Saló puam en arribar a
casa he trobat les tees dues cartes.

Si authe, quina carta tan fúica!
que contenta que este; ja saltava
no més de veure els sobres, testimonis
del teu record, però en llegirte he
fet exploris. Siiva sort que sigui
lluny en aquest moment, pothe
tindrís motiu de penedirte.

Com t'empolis, ni estufes el teu
famos bigoti ni poris cara ríria
però en cal dir-te gracies i encara
més gracies.

Sic tan felix en aquesto moment
i voldria poguer-te pagar amb tantes
coses, pué ma gràcia en sullen sum-
mament petites, ridicules. J'no vulguis
interpretar-lo com un vil mercader,
saps prou que no és veritat, no
faís doncs burla d'una cosa que
sentis i estimo tant.

Ja veig que serà dia de mala
lletra. He de posar els peus amb
tanta violència que a peus no et
puc escriure; tan poc com temo
les conveniències socials quan es trac-
ta d'una intervenció personal, i
tant com m'espanten per escrit.

Pensava que és un contrasentit
fer-me cabal quan es tracta de tu,
un amic al qual m'he mostrat
amb una manca moral i espiritual
absoluta. Se que no has de pren-
dre res del que et digui en cap
sentit tocat i a pesar de tot en

fas i em faig respecte. 2
Cal però que sense exemples et
digués una cosa:
La teua carta, llegida ja moltes
vegades en l'espai de dues hores,
que fa que la tinc, m'ha fet als
efectes oportuns. No et puc assegurar
que el que desitja, és el d'una
satisfacció, d'un orgull, d'una ale-
gria fora mesura. He tingut de
sempre molt pocs amics, i no tinc
l'esperança de trobar-ne encara més.
En general el meu temperament i
el meu geni no tenen cap bona
acollida, de manera que casos
com el teu, com el d'en Sales, en
Vidalta, per exemple, no en trobaré
ni mitja dotzena en la meua vida.
A Girona mateix en sóc ben estí-
mada, no en tinc ni un, ni possi-
blement li tindrè mai. Home s'ha
començat a mirar-me sota un

aspecte tan diferent que ni jo una
terra se' far res per sortir-ne. M'hi
soc contenta i sense preocupacio
amb un cert aire de naturalitat
pero sentint interiorment la porta
del meu jardí intím completament
tancat a l'amig i a l'amiga. Per a ell
no seré més que una romantica
malaltissa, la nueva malaltisa afe-
dant-t'hi, i una paguera ancapada
a la nueva terra. Ell fa gràcia, i
ho accepten perquè se senten in-
clusos entre aquest amor meus, però
res més.

És mig poder acabar la carta
i ho de continuar-la avui després d'ho-
ver parlat amb tu. He notat que
et quedaves molt sorpres; no sé
que pot haver-te semblat però jo
he estat contenta de sentir-te i
mill encara que en Sabé tant com
jo mateixa.

Venien de la ~~pevea~~ de barallan
nos com gat i pos. Es altó que
el dia del concepte que el meu
compatriota tenen dot mi. S'ha pas-
sat tot el matí fent burla i mofre-
dosament de tot el que jo deia i
no deia, del que mirava i del
que mi mirava. Jo que estava ni
tenoia que un passanell, compun-
gida de tan contenta, m'he enfadat
molt i molt i he buscat, com
sempre el teu rases. Ara, natural-
ment heussio les baralles, les he-
les i tot el que no hagi fet aquella
mala persona.

He de reprendre per tercera
vegada aquesta carta; l'arribarà
tan rebegada que jo a penes
no m'entendran tres. Resumint
però mill acabar la abans no
surti el correu.

He agraït molt la sinceritat de la teva carta. És una qüestió equívoca, la del judici que de tu mereixo que tot i interessar-me com pots comprendre, no t'havia demanat mai. Saps que ems compreniessis perfectament, que hi havia coses en el meu temperament que no podien encaixar amb el teu, però concipia la teva bona voluntat i em sentia emparada contra aquestes falles.

Tots els bons sentiments que tu fequis tenir per mi, els tinc jo per tu sense cap mirra. La nostra simpatia el nostre afecte és absolutament recíproc i sincer. Cap mala interpretació no hi haurà entre nosaltres i per la meua part ho de conservar-lo fins que s'en disposi de mi. Feu de mi fer igual perquè si no ja no m'estimaries ara com he demostrat.

En aquest tancup les coses.

no hauria d'estranyar-me gens
la teua carta d'ahir. M'hauria de
fer molt contenta, molt contenta
de llegir un tan gros devassall
d'afecte i simplicitat però res més.
Ho deies perquè ho senties, com
jo, i perquè sabia que sabia com
prendre't perfectament. Però després,
quan ja hauria llegit moltes vegades
des del que deies, em va cridar
l'atenció el teu record de la tra-
paccia de la fonsa Sra A. Com
que se' que et va sorprendre el
dia que vaig dir-te-ho i no em vas
disimular l'enig, tant que feris
encara en tu el dia que vas escriure
la meua estimada carta. És que
creus que entre nosaltres calia un
aclarament? oho, Pràctic i en dol-
chis que ho hagueris pensat ni
per un moment.

boldria molt tenir més temps
per poder-te parlar extensament del
cas i la impressió que em fan aquestes
cose. Ara és absolutament impossi-
ble perquè escriu enmig d'un garbani
sense parar de vuit persones.

Penja et tornaré a escriure
una mica per complaure't i molt
per complaure'm.

Recorde's, si vols deuenar-lo
i per tu el meu afecte.

ferra

Merci